

Obrazložitev odstopne izjave

Velikokrat ljudje potrpiamo in presodimo, da je v redu, če ne rečemo nič. Da ne rečemo nič, da mirno ne povemo svojega mnenja, pomislekov, izrazimo stališča, pa je v določenih situacijah narobe. Še posebej, če se pasivnosti pripisuje nek pomen, s katerim se ne strinjamo, pa tudi v situacijah, ko (lahko zmotno) mislimo, da se ne da nič narediti, da naš glas ne šteje in se ne bo dotaknil nikogar. Tokrat ne morem govoriti kot predstavnica staršev, zato pa lahko in tudi moram spregovoriti v svojem osebnem imenu.

Da ne bi bilo nejasnosti, moram najprej poudariti, da sem bila v prejšnji službi članica sindikata, vanj sem se celo včlanila, da ni propadel. Menim, da so v sodobnem kapitalističnem sistemu sindikati nujnost, stavka pa ustrezno, sicer zadnje sredstvo za zaščito delavskih pravic. Podpiram tudi, da bi morala biti prav vsem zaposlenim zagotovljena vsaj minimalna plača.

Dejstvo je, da je bil pretekli čas povsem zaznamovan z epidemijo Covid-19 in ukrepi, to je prežemalo celotno družbo. Po mojem mnenju se je šola kot celota na to odzvala hitro in se poskušala prilagoditi, praktično čez vikend je stekla šola na daljavo. V preteklih dveh letih sem poskušala videti in izpostavljati tisto, kar je šola storila dobro in celo bolje od mnogih javnih sistemov. Tudi na sestankih predstavnikov staršev sem poskušala usmerjati morebitno jezo vseh udeleženi zoper raznovrstne omejitve, opozarjati na racionalen pristop in pozivati k pomirjanju in medsebojnemu razumevanju. Dejstvo pa je, da smo v teh dveh letih imeli šolo na daljavo, karantene, omejitve. Ne glede na to, kako gledamo na virus in preteklo obdobje, kaj je res in kaj ne, v tem delu je bilo to neizogibno, to smo živeli. Še danes smo slišali, na koliko področjih je to pustilo posledice otrokom – v njihovem znanju, v socialnem in psihičnem pogledu, pa tudi telesno. V stalni negotovosti smo bili tudi starši, iz dneva v dan nismo vedeli, ali bodo šli lahko otroci v šolo, mi v službe, bili so pritiski na cele družine. Škoda za otroke in pritiski na starše so bili veliki ter dolgotrajni.

Čeprav se zdi, da je to Covid zaznamovano obdobje minilo, smo s petami ali eno nogo še vedno v njem. Verjamem, da naše glave, telesa in tudi psiha teh stresov niso kar pozabili. Ob tej podlagi je aktualno dogajanje v parih dneh februarja prevzel nov strah ali nova negotovost. Ob dogajanju Rusija - Ukrajina, ob vojni vsi pričakujemo ali kot možnost dopuščamo finančni zlom, družbeni zlom, mogoče sesutje vseh sistemov, preraščanje spora zunaj meja... dejansko si ne moremo zamisliti, kaj nas čaka. Tudi tukaj imamo lahko različne poglede na to, kaj je res in kaj ni, lahko se bo uresničilo vse ali pa nič. Dejstvo pa je, da se nas polašča nova, velika negotovost, lahko strah. Tudi to je zunaj naših odločitev, tudi to, kar nas čaka, bo za nas neizogibno.

To je družbeni kontekst, družbena realnost, v kateri smo ta trenutek. Ne moremo vplivati na to, kar je bilo in ne na tisto, kar nas čaka. Stavka, ki se v takem družbenem kontekstu vodi zaradi višjih plač enega dela javnega sektorja, je lahko skladna z zakonom, a ob vsem omenjenem za moj občutek etično in družbeno nesprejemljiva. Ob teh okoliščinah se zame v tej točki srečata družbena odgovornost in osebna vest.

Edino pomembno dejstvo je, da je bila na naši šoli stavka izglasovana. Osebno mi to pomeni, da je družbena klima na naši šoli takšna, da večina meni, da je ob vsem prej povedanem, za dosego osebnih interesov ene skupine sprejemljiv pritisk, ki ga stavka pomeni, izvaja pa se izključno na otroke in njihove starše. S tako odločitvijo je večina dala osebnim interesom prednost pred višjimi cilji.

Ti višji cilji pa so najprej, da gredo otroci v miru v šolo. Otroci si po takem obdobju zaslužijo iti v šolo in v vrtec in vedeti, da bodo šli tudi jutri. Zaslužijo si to pričakovati, imeti nekaj, kar štejemo za družbeno in socialno osnovo. Višji cilj je tudi, da starši lahko gredo v miru v službe - kjer tudi mnogi delajo za minimalne plače in v nemogočih delovnih pogojih. Ampak končno lahko vsaj gredo v službe in niso v negotovosti, kdaj bodo spet otroci doma in kako se bodo temu prilagodili.

Vsi skupaj si zaslužimo 5 minut miru. Višji cilj je mir.

Stavka je bila izogibna. Zato se mi ob njej zastavlja vprašanje etične in družbeno odgovorno drže. Skozi zgodovinsko oko se bo izkazala primernost zavzemanja za osebne interese v času kot je sedaj. Vendar če

večina v šoli meni, da je v teh družbenih razmerah, po vseh teh naporih tudi otrok in staršev takšen pritisk primeren za doseganje višjih plač, se meni osebno temu nasproti postavi ugovor vesti. Staršev, na katere se vrši takšen pritisk in se ta šteje za družbeno utemeljenega, ne morem več zastopati.

Zato odstopam kot predstavnica staršev 4.b v šoli in kot predstavnica staršev v vrtčevski skupini Medvedki.

Vesna Ravnik Koprivec